

Ο Ναπολέων έπια το γάλα του και ή άκροάσις έπέλειψεν. Ο νέος συνταγματάρχης και ο μικρός βοημός έξήλθον από τον περίβολον της αυτοκρατορικής σκηνής.

Μόλις εύρέθησαν μακράν των άδιακρίτων βλεμμάτων, ο άξιωματικός παρεδόθη έλευθέρως εις την χαράν του. Δέν έσυλλογιζέτο πλέον ούτε τον πυρετόν του ούτε την πληγήν του. Ο Ναπολέων τον είχε θεραπεύσει απ' όλα! Συνταγματάρχης από τώρα, εις ηλικίαν είκοσιπέντε μόλις έτών!.. Πόσον θα έχαιροτο ή Λευκοθέα όταν θα το έμάνθανε!

Και έλεγεν ο Κορμάς, έλεγεν... 'Αλλ' αφού τα είπεν όλα, έξεπλάγη διά την σιωπήν του μικρού του συντρόφου.

— 'Ε, φιλαράκο! τώ είπε, έσύ τι συλλογιζέσαι; Γιατί σιωπάς; Δέν πιστεύω δά να είσαι δυσαρεστημένος! 'Υπότροφος του Αυτοκράτορος! Ξέρεις τί θα πη αυτό, εύτυχημένο παιδί;

— Ναι, ναι, άπεκρίθη ο Τιάρκος' άλλ' αν ένόησα καλά, πρέπει να μπώ στο Λύκειον μετά ένα μήνα.

— 'Ε, διάβολε, έννοείται! άπεκρίθη γελάων ο συνταγματάρχης' δέν πιστεύω να νομίζης πως μπορείς να γίνης άξιωματικός, έξακολουθών να βόσκης τη γίδα σου στους δρόμους! Πρέπει να μάθης γράμματα, να κοπιήσης!.. 'Ας ένω όμως, είχες μεγάλη τύχη να σε προστατεύση ο Ναπολέων!

Ο Τιάρκος δέν άπήνησεν εις τας όρθοτάτας αυτάς παρατηρήσεις του συνταγματάρχου' άλλως τε ούτος μετ' όλιγον τον άφισε, διά να υπάγη εις τό νοσοκομείον. Με όλην του την χαράν, ή πληγή του τον έπονούσε και έπρεπε να την αλλάξη. Μόνος λοιπόν ο Τιάρκος έξηκολούθησε τον δρόμον του προς τό κατάλυμα, κρατών την Λέαν από την άκραν του σχοινίου της.

Η Λέα επανευρίσκει την Ζινέτταν

Καθ' όδόν ο μικρός έσυλλογιζέτο: Βεβαίως ο Λουδοβίκος Κορμάς είχε δίκαιον. 'Επρεπε να είναι πολύ εύτυχής διά την εύνοιαν του Αυτοκράτορος, ο όποιος έπραγματοποιεί διά μιάς έλπίδας του πρώην κυρίου του Βοδόγ. 'Εν τούτοις κάποια άόριστος άνησυχία τον κατελάμβανεν, όταν έσυλλογιζέτο τας λέξεις «αυτοκρατορικών λύκειον», «δλό-

κληρος ύποτροφία», τας όποιας δέν έννοούσε καλά-καλά. Είχεν άκούση όμως δι' αυτά τά σχολεία, εις τά όποια τά παιδιά των πόλεων έκλείοντο δλόκληρα χρόνια, και ήσθάνετο φρίκην επί τη ιδέα ότι θάφινε την εύτυχή σημερινήν ζωήν, την πλήρην έλευθερίαν, διά να φυλακισθή εις έν Λύκειον.

'Εβάδιζεν εις τό σκότος, έν τώ μέσω των σιγηλών εκείνων πεδιάδων, αι όποιαι την ήμέραν είχαν άντηγήσει από τους κρότους των τηλεβόλων. Ψυχρός άνεμος έπνεε, φέρων κάπου-κάπου τον βόγγον κανενός ρώσου ή αυστριακού τραυματίου, λησμονημένου εις τό πεδίον της μάχης.

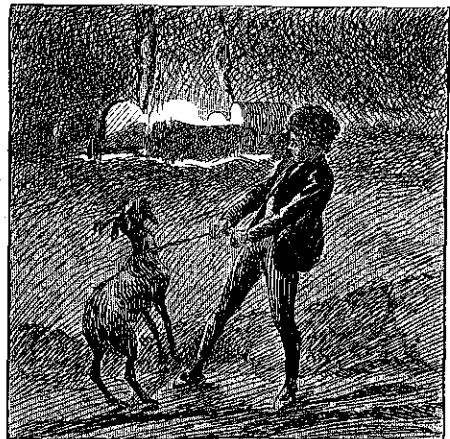
Διά να παφύγη την θλιβεράν αυτήν έρημίαν, ή όποια έπέτεινε την βαρυθυμίαν του, ο μικρός διηυθύνθη προς μίαν παράταξιν άμαξιων και κάρρων, ή όποια έφαινετο μακρόθεν από τά φωτά της. 'Ησαν

πλανόδιοι έμποροι, ποτοπάλαι, σιδηρουργοί, πεταλωταί, παντός είδους προμηθευταί, τό σμήνος εκείνο των νομάδων, τό όποιον παρακολουθεί πάντοτε τά στρατεύματα. Μεταξύ αυτών, στρατιώται έπιναν και έτραγωδούσαν, εορτάζοντες την νίκην. Περαιτέρω, επί μεγάλων σωρών λίθων, άλλοι στρατιώται έκοιμώντο κατάκοποι.

'Ανασπρήσας όλιγον εκ της θέας του μικρού τούτου στρατοπέδου, ο Τιάρκος ήτοιμάζετο ναπομακρυνθή, διά να υπάγη εις την σκηνήν του Λουδοβίκου Κορμά, όταν ή Λέα, ή όποια εβάδιζεν επιπόνως παρά τό πλευρόν του κυρίου της, έσταμάτησεν απότομως και ήρχισε να βελάζει. Ο Τιάρκος έδοξίμασε να την τραθήξει, την εκτύπησε μάλιστα όλιγον με τό σχοινί, άλλ' ή γίδα δέν έννοούσε να ξεκολλήση.

— Μα τί έχει ή Λέα; ήπόρησεν ο Τιάρκος' βελάζει όπως άλλοτε, όταν ήταν δεμένη στο άμοξόσπιτο και άκουε από μακρυνά τά βήματα της Ζινέττας που έγύριζε...

Η Λέα έξηκολούθει να βελάζει, έστραμμένη προς μίαν άμαξαν, ή όποια εύρίσκετο παράμερα εις ένα χωράφι παρά τον κορμόν μιάς μεγάλης φιλύρας' έξαφνα έξέκρινσεν όρμητική, παρασφύρουσα και έν κύριόν της προς την άμαξαν εκείνην. Τάπητες και κλινσκοπέσματα, άπλωμένα εις σχοινία περίξ της άμάξης, άπετέλουν είδος σκηνής, έντός της όποιας έφαινετο μία μεγάλη πυρά.

«Μα τί έχει ή Λέα;...» (Σελ. 182 στ. β')

Ο Τιάρκος, μή δυνάμενος να συγκρατήση την Λέαν, και περιεργός να ιδή πού θα έπήγαινε, την άφισεν. Η γίδα τότε έτρεξε κατ' εύθειαν προς έν φορητόν σιδηρουργείον, του όποιου ή έστία εκαιεν άκόμη. Πλησίον του σιδηρουργείου, υπό παχύν τάπητα, ήτο στημένη μία κλίνη. Η Λέα διέσχισε τό παραπέτασμα και άπέθεσε θριαμβευτικώς τους δύο έμπροσθίους της πόδας επί του χείλους της κλίνης.

Ο μικρός βοημός, ο όποιος είχε παρακολουθήσει τό ζώον, άφήκε κραυγήν χαράς και εκπλήξεως. 'Υπό τό άμυδρόν φάος της έστίας που έσβυνε, διέκρινεν ένα κοριτσάκι, τό όποιον έκοιμάτο ήσυχώς επί της κλίνης. Το κοριτσάκι αυτό είχε μαλλιά χρυσά. 'Ητο ή Ζινέττα!

— 'Α, επιτέλους! άνέκραξεν ο Τιάρκος' αυτή τη φορά δέ θα τη χάσω, όπως τις προάλλες από τό παράθυρο της Βιέννης!

Η Ζινέττα, άφηνισθεύσα απότομως από τας θωπείας της Λέας, άνοιξε τά μάτια. 'Όταν είδε τον Τιάρκον, άκίνητον παρά την κλίνην της, έκαμε κατ' άρχάς κίνημα τρόμου. 'Αλλ' ήδη ο μικρός την είχε σφίξει εις τας άγκάλας του και της έλεγε:

— Μη φοβάσαι λοιπόν, Ζινέττα μου, αδελφούλα μου! Είμ' εγώ! ο Τιάρκος σου! Τελοσπάντων σ' εύρίσκω, χάρις εις την Λέαν. 'Ω, να ήξευρες τί εύτυχής πού είμαι!..

Η Ζινέττα, άντι ναποκρίθη εις τους λόγους του φίλου της, ως έπερίμενεν αυτός, έξηκολούθει να μένη άφωνή, στενοχωρημένη, και περιωρίζετο να σφίγγη νευρικώς τό χέρι του Τιάρκου εις τό ίδιόν της.

'Ανησυχήσας αϊφνιδίως διά την παράδοξον αυτήν ύποδοχήν, ο μικρός βοημός ήρώτησε με τρέμουσαν φωνή:

— Μα τί έχεις λοιπόν, Ζινέττα; Γιατί δέν μου μιλάς; Τι συμβαίνει;... Σου έκαμα τίποτα χωρίς να τό ξεύρω; Δέν είμαι πιά ο Τιάρκος, ο αδελφός σου;

Η Ζινέττα εκίνησε την κεφαλήν. 'Επιτέλους, μή δυναμένη πλέον να κρατηθή, έσηκώθη από τό κρεβάτι, και άνεγείρουσα τό βαρύ ύφασμα, τό όποίον την έχωρίζεν από την άμαξαν, άνέκραξε:

— 'Αφέντη! αφέντη! ο Τιάρκος!

Νέος χωρισμός.

'Όπισθεν του παραπετάσματος, ο μικρός βοημός είδε τότε, τριγύρω εις την μεγάλην πυράν, τον βασιλέα Βοδόγ, την κυρά-Σαμπώ και τον πεταλωτήν.

Ουτοι έτρεξαν εις τας φωνάς του κοραίου, ένθ' ο Βοδόγ ήνοιξε τας άγκάλας του λέγων:

— Καλώς ήλθες, παιδί μου!

Τότε ή Ζινέττα ήρώτησε: Μπορώ να τον φιλήσω κ' εγώ ή δέν επιτρέπεται ακόμη;

— 'Όχι, άπεκρίθη μειδιών ο βασιλεύς των βοημών' δέν είναι πιά άπηγορευμένον. Φίλησε τό μικρό σου φίλο, Ζινέττα, και άς μάς διηγηθή πως κατώρθωσε να μάς εύρη, ο κατεργάρης!..

Ο Τιάρκος εκάθησε πλησίον του γηραιού του κυρίου, εις την φωτιάν, και διηγήθη πως χάρις εις την Λέαν, ή όποια είχε μωρισθή την Ζινέτταν, άνεκάλυψε τό κρυφύγετόν των.

Τότε ο γέρον έλαβε τον λόγον:

— 'Ετσι καρμιά φορά, είπεν, ή τύχη καταστρέφει τά σχέδιά μας. 'Εξεπλάγη, Τιάρκο, διά την ψυχρότητα που σε υπεδέχθη ή Ζινέττα, άλλά δέν πταίει αυτή, ούτε έχει τίποτε καλί σου. 'Εγώ την είχα διατάξει, έγώ της είχα άπαγορεύσει να σε ιδή και να σου όμιλήση... Διότι ήθελα να λησμονήσης όλωσδιόλου τό παρελθόν σου ως βοημού, και να μη συλλογιζέσαι πλέον παρά τό μέλλον σου ως γάλλου στρατιώτου.

Ο Τιάρκος εκτύπησε τό μέτωπόν του.

— Γι' αυτό λοιπόν, άνέκραξε, μου κρύφτηκε στη Βιέννη, όταν έπήγα να την ιδώ; 'Η δέν ήταν αυτή που είδα στο παράθυρο;

('Επεται συνέχεια).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΥΟΦΥΛΛΙ

— Την ώρα που στον ουρανό ο ήλιος γέρνει και πηγαίνει να πέση πίσω απ' το βουνό, γιατί, γιαγιά μου, όταν σημαίνη καμπάνα τον έσπερινό, και πριν ακόμα ο ήλιος γύρη, παίρνεις στο χέρι θυμιατήρι;

— Παίρνω στο χέρι θυμιατό και μοσχολίβανο του βάζω κ' έτσι μ' εύλάβεια τό κρατώ και πηγαίνωχοντας θυμιάζω τά εικονίσματα μ' αυτό. Γιατ' ή καμπάνα όταν σημαίνη ή ώρα εν' εύλογημένη.

— Μα δέν θυμιάζεις μόνο αυτά που τά φωτίζει τό καντήλι' με δάκτυλα τρεμουλιαστά θυμιάζεις και τό καρυοφύλλι που τό λουρί του τό βαστά ψηλά στον τοίχο κρεμασμένο, παληό, παληό και σκουριασμένο.

— Τό καρυοφύλλι που θωρείς ψηλά στον τοίχο να σκουριάξη, παιδάκι μου, μήν άπορής, άγιο λιβάνι του ταιριάζει' γιατί χωρίς αυτά, χωρίς χωρίς τό φλογερό των στόμα θάμασσε σκλάβοι, σκλάβοι ακόμα.

Μ' αυτά οι πατέρες μας, μ' αυτά τους λόγγους, στών βουνών της ράχης πολέμησαν χρόνους έφτά σε τόσες δοξασμένες μάχες. Γι' αυτό κ' έμεις με θυμιατά, τιμής άτίμητο σημάδι, τά λιβανίζομε τό βράδυ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

Αγαπητοί μου,

ΖΩΝΤΑΝΗ ελληνική σημαία εκάλυψε και πάλιν τον άπεράντον στίβον του Σταδίου. Την άπετέλεσαν οι μαθηταί με τας κυανολευκούς στολάς, οι όποιοι ήλθον εκεί την περασμένην Κυριακήν να επιδείξουν τας γυμναστικές των προόδους. 'Ησαν πολυάριθμοι, κάθε ηλικίας, κάθε αναστήματος, από τά παιδάκια των Δημοτικών και Έλληνικών Σχολείων, έως τους εφήβους των Γυμνασίων, των Λυκείων και των Έμπορικών Σχολών. Και όλοι αυτοί έγυμνάσθησαν θαυμασία. Τάθλητικά σώματα και σωματάκια, τά ώραία και άρρενωπά παραστήματα, αι εύρυθμοι, κανονικοί και έντονοι κινήσεις, έπροκάλεσαν τον ένθουσιασμόν, τά δάκρυα, τά παταγώδη χειροκροτήματα των πολυληθών θεατών.

Και όμως ή έφετεινή γυμναστική, ως θέαμα, δέν είχε την ώραϊότητα και την μεγαλοπρέπειαν άλλων έτών. 'Ελειψαν τας σύγχρονα γυμνάσματα, όταν όλόκληρος ο στίβος, από άκρου εις άκρον, έγέμιζεν από μαθητάς ύπακούοντας εις έν πρόσταγμα, εκτελούντας μίαν και την αυτήν κίνησιν. 'Ελειψαν και τά γυμναστικά όργανα, - αι κορύναι, οι άλτρες, οι κοντοί, - τά όποια ύψούντο, κατεβάζοντο, έπροτεινόντο, συνεκρούοντο, όλα διά μιάς, μ' ένα ρυθμόν, μ' ένα κρότον. Κάθε Σχολείον έγυμνάσθη χωριστά, χωρίς όργανα, υπό τον άνωστήν του, υπό την σημαίαν του. 'Επειτα μία γενική παρέλασις υπό τους ήχους του έμβατηρίου. Και ή έορτή έτελείωσεν.

Ηχουσα πολλούς να λέγουν: «'Αλλη φορά ή γυμναστική ήτο ώραϊότερα». Πραγματικώς, ως επιδείξις, ως θέαμα, ή τότε δέν είχε σύγκρισιν με την τωρινήν. 'Αλλ' ή τωρινή είναι αληθεστερα, ουσιωδεστερα, άποτελεσματικώτερα. 'Απέβαλε τον έπιδεικτικόν χαρακτήρα, άλλ' εκέρδισεν εις ουσίαν, εις δύναμιν. Είναι ή Σουηδική γυμναστική, ή όποια δέν διασκεδάζει τόσον τους θεατάς, άλλά γυμνάζει και δυναμώνει τά σώματα. Καλλιτέρα, λέγουν, σοφώτερα, και άσφαλέστερα από κάθε άλλην. Είναι μία γυμναστική, της όποιας εκπληροῦται ο σκοπός. 'Ο δε σκοπός της γυμναστικής δέν είναι βέβαια να διασκεδάξη τους θεαμάτας του Σταδίου με μεγαλοπρεπή συμπλέγματα κορυνών και

άλτρων. 'Αλλά να προετοιμάξη τά σώματα διά την ζωήν, να τοίς έξασφαλίξη την εύκνησίαν, την δύναμιν, την υγιειαν, να τά κάμνη κανονικά, εύρωστα, ώραία...

'Υπ' αυτήν την έποψιν έθαυμάσθη ή προχθεσινή γυμναστική των μαθητών ως άποτελεσμα. 'Αδιάφορον αν δέν εκρίθη τόσον θεαματική και τόσον διασκεδαστική όσον ή άλλοτε. Βλέπετε, ότι δέν πρέπει να κρίνωμεν τά πράγματα από την έπιφανειαν άλλ' από την ουσίαν. Τά δε επιδεικτικώτερα ποτέ δέν είναι και τά ουσιωδέστερα. 'Όπως ή γυμναστική, ή όποια επιδεικνύεται, δέν είναι τόσον καλή γυμναστική, ούτω και κάθε τι άλλο, πράγμα ή άνθρωπος, που λάμπει και κροτεί και κάμνει θόρυβον.

Δυσπιστείτε προς την λάμψιν την έξωτερικήν, προς τον κρότον τον κενόν. Και ζητείτε πάντοτε την αξίαν την αληθινήν. Αυτή συνήθως κρύπτεται. Δέν άγαπά την επίδειξιν και τον θόρυβον. 'Απεναντίας ο θόρυβος και ή επίδειξις είναι δείγμα μικράς αξίας ή ανικανότητος. 'Όταν θέλη κανείς να φαίνεται, ο, τι δέν είναι, προσπαθεί να καθιστή εύκυστικόν και σπουδαϊόν τό έξωτερικόν του, επιτηδεύεται τους τρόπους του, την περιβολήν του, την συμπεριφοράν του, την παράστασιν του. 'Απατᾷ, άγυρτεύει. Και άκριβός ή παλαιότερα γυμναστική της επιδείξεως ήτο κάπως άγρυπτική. 'Εφαίνετο σπουδαιότερα άφ' ό, τι πραγματι ήτο. 'Η Σουηδική όμως όχι. Αυτή έργάζεται άθροβώς κ' εύεργετεί άνεπιδεικτως. 'Έχει τό χαρακτηριστικόν της αληθινής αξίας: την μετρούφροσύνην.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΙΟΝ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ

Λαγωνικό σκυλί λαγό τσακόνει Και μία τόνη φιλεί, μία τον δαγκώνει, Κ' έτσι τοῦ λέει ο λαγός: — 'Μ' αν είσαι [φίλος Τί με δαγκώνεις; κ' αν έχθρός μου σκύλος Τί με φιλείς, με τόση σου χαρά, Κουνώντας την ουρά;]

ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ

Τό λύκο κυνηγώντας τό σκυλί Κευχιόταν με καμάρι του πολύ Και τοῦ κράζε: — 'Ποιός, σάν έρέναν', έχει Δύναμη τόση και... ποιός, σάν έρένα, τρέχει, Ποῦ ακόμη και τους λύκους κυνηγᾷ;... Μονάχα έγώ στον κόσμο, μόνο έγώ! Μα έτσι και ο λύκος, στρέφοντας τοῦ κράζει: — Καί μένε, μη θαρρείς πως με τρομάζει! Τόσο ή μικρή σου δύναμη! Λαγός! Μή λές πως είμαι... 'Εμένα τόσο βιάζει Μονάχα ο άφεντικός σου... ο Κυνηγός!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΜΑΘΗΜΑ ΩΔΙΚΗΣ

Από τα ωδικά πτηνά τελειότερα θεωρούνται τα μαυροκέφαλα και κοκκινόλαιμα, εις τα οποία ανήκει και η πυραλίς ή ερυθραύχηνη αηδών. Έχουν το καθαρότερον, το διαυγέστερον, το αισθηματικώτερον σφύριγμα, μιμητικότητα δε εις την φωνήν και ευμάθειαν μεγάλην. Είς τοιούτον πτηνόν ή νεάνις της εικόνας μας δίδει μάθημα ωδικής με μικρόν αυλόν ή φλογέρον.

Άλλα και άλλα ωδικά πτηνά, ο κόσσυφος, ή γαλιάνδρα, ή κοινή αηδών, ή ακανθυλλίς κλπ. εμπορούν να λάβουν μαθήματα και να απομνηθούν τους ήχους, τους οποίους

Δεν γνωρίζομεν κατά πόσον τα μαθήματα ωδικής αποτελούν βασανιστήριον δια τα φυλακισμένα πτηνά, όπως ενίοτε και δια τα παιδιά τα φυλακισμένα εις το σχολείον. Τό βέβαιον είναι, ότι οι διδάσκαλοι των πτηνών κάμνουν κάτι ολιγώτερον σκληρόν από εκείνους, οι οποίοι τυφλόνου τας αηδόνας δια να κελαιδούν καλλίτερα. Οπωσδήποτε είμεθα πρόθυμοι να συμφωνήσωμεν, ότι ευτυχέστερα είναι τα πτηνά όσα δεν έχουν ούτε κλουδί ούτε διδάσκαλον. Τα ελεύθερα να πετούν εις τον άέρα και να μανθάνουν σκοπούς από

και τουλέγει: Μου δίνεις την άδεια, δάσκαλε, να ρωτήσω κάτι τι τα παιδιά σου από ένα ένα;

Ο δάσκαλός μας, στενοχωρημένος λιγόν του έδωκε την άδεια. Μας φώναξε λοιπόν ο πατέρας σου ένα ένα ε' τη δασκαλοκαθέδρα και μ'ας ρωτούσε κρυφα έτσι.

— Αν καμμία μέρα ετύχαινε εκεί ε' την καλύβα τ' άμπελιού σου να βρούν τη θύρα ανοιχτή 4-5 άγριογούρουνα να μπουν μέσα και, σκάβοντας σκάβοντας με τη μύτη των, να κλείσουν τη θύρα, και συ τα εύρισκες κλεισμένα... πέ μου λοιπόν πως έπρεπε να σκοτωθούν αυτά τα κυνήγια, ποιά συμβουλή θα έδινες εσύ για να μη φύγουν;

Όντας ήρθε ή άράδα μου, έχω σαν μικρή που ήμουν, είπα τη γνώμη μου να τα άφιναν να πεθάνουν της πείνας και ύστερα να τα σφάζουν. Άλλα παιδιά είπαν να βάλουν φωτιά να τα πνίξουν με τον καπνό, άλλα τα περισσότερα είπαν να ξεσκεπαστή ή καλύβα και να σκοτωθούν τα άγριογούρουνα απ' επάνω με το τούφέκι.

Όστερα από 5-6 χρόνια που στεφανωθήκαμε με τον πατέρα σου, τον έρωτήσα γιατί έκανε εκείνη την ζέταση. Μου είπε λοιπόν ότι αυτό το κλείσιμο των άγριογουρουνιών έγινε τον παλαιό καιρό ε' το χωριό του δασκάλου του φίλου του, και οι χωριανοί του, μαζί με τον παππού του, έπήγαν και άραδιάστηκαν έξω από τη θύρα της καλύβας άρματωμένοι και άνοιξαν την καλύβα για να τους φεκίσουν τα άγριογούρουνα ε' το πέρασμά των. Άλλα τα γουρούνια τους έφυγαν όλα, και κόντεψαν να σκοτωθούν μοναχοί των ο ένας με τον άλλον από το τουφεκίδι. Ηθελα, μου λέγει, τότε να άποδειξω εις το δάσκαλό σας ότι τα παιδιά έχουν περισσότερο μυαλό από τον παππού του. Και το άποδείξα, γιατί τα περισσότερα παιδιά μ'ας είπαν να ξεσκεπαστή ή καλύβα. Και τη δική μου ιδέα μου λέγει, πάλι αν έκαναν θα είχαν διάφορο τα τομάρια' όσο για το κρέας δεν ήξερες, καυμένη, ότι δεν τρώγεται το ψοφήμι;

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΑΓΗΡΩΣ Η... ΒΛΑΚΕΙΑ

Κάποτε εις την Βουλήν, Άθηναίος βουλευτής μη διακρινόμενος δια σπινθηροβόλον πνεύμα, διέκοψεν άγορευόντα τον μακαρίτην Π. Καλλιγών, — ένα των σοφωτέρων και εύφυστέρων άνδρών της νεωτέρας Ελλάδος, — λέγων:

— Έ, κυριε Καλλιγών! και το πνεύμα ηηράσκει!

Και ο Καλλιγών άμέσως: — Ναι, φίλε μου, ναι! ή βλακεία όμως ούδέποτε!

Ο ΑΖΑΡΙΑΣ

ακούουν συνεχώς. Προς τούτο όμως ο διδάσκαλος πρέπει να είναι ώπλισμένος μ' εξαίρετική ύπομονήν και με κατάλληλον όργανον. Η ύπομονή μάλιστα είναι πλέον άπαραίτητος από το όργανον. Διότι οι ειδικοί περι τα τσιούτα λέγουν, ότι το καλλίτερον μάθημα δίδεται με το στόμα. Όταν δηλαδή εμπορή κανείς να σφυρίξη ένα τραγοῦδι, ένα μουσικόν κομμάτι, δεν έχει ανάγκην ούτε από αυλόν ούτε από πλαγιάουλον. Το πτηνόν μανθάνει εύκολώτερα.

Τα μαθήματα ωδικής πρέπει να δίδωνται ως εξής: Το πτηνόν απομονούται εις έν δωμάτιον άπομακρυσμένον, ώστε να μην ακούη, ει δυνατόν, τίποτε άλλο έκτός του διδασκομένου άσματος. Ο δε διδάσκαλος πρέπει να έχη την ύπομονήν να επαναλαμβάνη το ίδιον άσμα, απ' αρχής μέχρι τέλους, χωρίς διακοπήν, δέκα και δώδεκα φορές εις κάθε μάθημα.

Τα αποτελέσματα της ύπομονητικής αυτής διδασκαλίας είναι πάντοτε ικανοποιητικά και ενίοτε καταπληκτικά. Υπάρχουν ωδικά πτηνά ικανά να μάθουν δύο, τρία, πέντε, περισσότερα ενίοτε μουσικά τεμάχια, και να τα επαναλαμβάνουν το έν κατόπιν του άλλου, χωρίς σύγχυσιν και χωρίς λάθος. Αποδίδουν τας μελωδίας πιστώς, με τον τόνον των, με τον ρυθμόν των, με την έκφρασιν των. Η δε μικρά άλλωίσις, την οποίαν υφίστανται εις τον λάρυγγα του πτηνού, έπαυξάνει ενίοτε το αισθημά και την χάριν των.

την φύσιν και τους όμοιους των. Αυτών μάλιστα το άσμα είναι ίσως ανώτερον. Άλλ' ο άνθρωπος είναι έγωιστής. Θέλει να κάμνη και τα πτηνά να κελαιδούν όπως αυτός!...

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΓΙΑ ΚΑΤΙ ΑΓΡΙΟΓΟΥΡΟΥΝΑ (*)

Ρώτησα τη μητέρα μου προχθές:

— Γιατί, μητέρα, όντας ο πατέρας βλέπει ε' το τραπέζι κανένα κρέας άπαχο και σκληρό σου λέγει: — Αυτό μοιάζει σαν τα δικά σου τα άγριογούρουνα και γελάτε και οι δυο ύστερα;

— Αυτό, παιδί μου, είναι ανέρη ιστορία και μάθε την και συ για να γελάς ύστερα ε' ακούεις.

Ο πατέρας σου ήταν παιδί ακόμα δέκα-έφτα δέκα-όγτώ χρονών, κ' εγώ θα ήμουν τότε ένδεκα. Αυτός έρχονταν συχνά ε' το χωριό μου και τραβούσε πάντα ε' το σχολείο μας όπου κάθονταν κι' ο δάσκαλος, γιατί γνωρίζονταν με το δάσκαλό μας από τον καιρό που ήταν συμμαθηταί ε' τα Γιάννινα. Μία μέρα που είχε έρθη ε' το σχολείο εκεί που είμαστε καμμία τριανταριά όλα όλα παιδιά και κορίτσια, γυρίζει προς το δάσκαλό μας

(*) Το χαριτωμένο αυτό διηγημάκι είχε σταλή δια την Σελίδα Συνεργασίας. Δημοσιεύεται όμως εις την τακτικήν ύλην του φύλλου, διότι είναι εξαίρετικώς ώραϊον, και διότι υπερβαίνει το μέγεθος των έγκρινομένων δια την Σ. Σ. (Σημ. τ: Δ.)

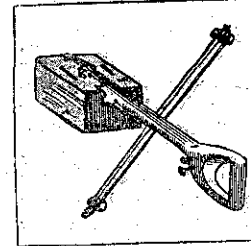
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Φυσική άψις

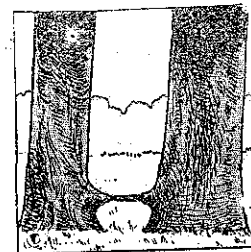
Από τα περιεργα και τούτο του φυσικού βασιλείου. Είναι δένδρον εις το New Forest της Άγγλιας, το όποιον δια του διπλού του κορμού, σχηματίζει άψιδα ή πύλην ύψους τεσσάρων μέτρων. Και την εικόνα αυτήν μ'ας ανεκοίνωσεν επίσης ο φίλος μας Φαίδων Τιμ. Άμπελάς.

Περίεργον βιολί.

Άγγλος ε-παίτης, όνομαζόμενος Ουάιτερ Ουάιτ, κατεσκεύασεν ένα βιολί από το μανίκι ενός φαρασιού και από ένα τενεκεδένιο κουτί κονσέρβας. Το τόξον του αποτελείται από ένα κομμάτι ξύλον, εις το όποιον έχει τεντώση μερικες άλογότριγες, τη βοηθεία δύο βουλωμάτων από φελόν. Με το περίεργον αυτό βιολί ο ε-παίτης παίζει εις τους δρόμους διάφορα κομμάτια, έλκύων την προσοχήν και τα χάλκινα νομίσματα των διαβατών.

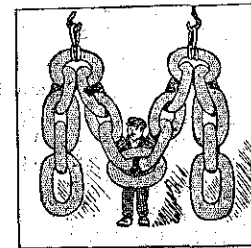
Άπροσδόκητον εδώλιον.

Το 1856 ο κ. Ράτλιφφ, εις το Λόνκαρτ της Άμερικής, είχε τοποθετήση μίαν σανίδα επί του εδάφους μεταξύ των δύο τούτων δένδρων, τα όποια την εποχήν εκείνην είχαν διάμετρον είκοσι μόνον εκατοστών. Έλησμονήσε την σανίδα και ανεχώρησεν από το κτήμά του. Μετά πενήντα έτη επέστρεψε. Τα δύο εκείνα δένδρα, δύο-δρυς, είχαν μεγαλώση και είχαν ανυψώση από το έδαφος την σανίδα, ή όποια, συσφιγθεύσα μεταξύ των δύο κορμών στερεώτατα, έσχημάτισεν έν εδώλιον άπροσδό-

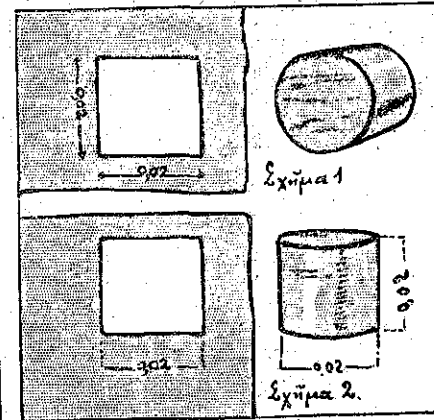
κην. Το περίεργον είναι ότι μεπ'ά τ'όσα έτη ή σανίς διατηρείται λαμπρά.

Η μεγαλύτερα άλυσις.

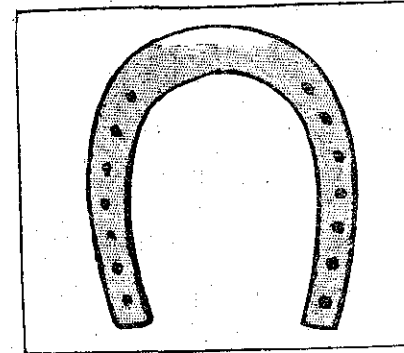
Η άλυσις αυτή, της όποιας μέρος μόνον παριστά ή άπέναντι εικόνα, είναι ή μεγαλύτερα έξ όσωνκατεσκευάσθησαν μέχρι σήμερα. Προέρχεται από το όνομαστών άγγλικών εργοστάσιον «Λάιξ και Υίβς», εμπορείτε δε να κρίνετε περι του μεγέθους των κρίκων της, παραβάλλοντες αυτήν προς τον παριστάμενον έργατην.

Πρόβλημα.

Πώς εμπορείτε να βουλώσετε τελείως εις ένα καρτόνι μίαν τρύπαν τετραγωνήν μ' ένα βούλωμα κυλινδρικών, όταν άπλώς κάθε πλευρά του τετραγώνου είναι ίση με την διάμετρον του βουλώματος; (Σχ. 1.) Αυτό φαίνεται άδύνατον, άλλ' ίδου πόσον εύκολα γίνεται: Κάθε πλευρά της τρύπας είναι π. χ. δύο εκατοστά. Κέψατε το βούλωμα ώστε να έχη ύψος δύο εκατοστών (Σχ. 2.) και βάλετε το πλαγιαστόν εις την τρύπαν. Θα φραχθ' τελείως.

Παίγνιον.

Με δύο μόνον ψαλλιδιές αυτό το πέτα-

λον να κοπή εις έπτά τεμάχια, καθέν των όποιων να έχη από δύο καρφία.

Άλλωίσι: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, εμπορεί να στείλη την λύσιν του ένω Παίγνιου εις το γραφετόν μας (38, όδός Εύριπίδου), συνοδεύων την άποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού το όποτον άποτελεσθή από τα δεκάλεπτα, θα έγγράψωμεν και πάλιν δια κλήρου μερικους λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν, τον πρώτον κληρωθησόμενον δι' έν έτος, τους δε λοιπούς δι' εξαμηνίαν ή τριμηνίαν. (Έάν κληρωθ' συνδρομητής, ή συνδρομητή του θα παραταθ').

Δεν είναι ζώον...

Το άλλόκοτον ζώον που βλέπετε εις αυτήν την εικόνα, δεν είναι ζώον. Είναι άπλούστατα μία ρίζα, εύρεθείσα έσχάτως εις το χωριόν Φαβέρκ της Άνω Σαβοΐας. Εμφωτογραφηθή δε όπως εύρέθη, χωρίς την παραμικράν... επιδιόρθωσιν. Και άλλοτε σας έδείξαμεν ρίζας άλλόκοτων σχημάτων, άλλ' αυτή τας υπερβαίνει όλας.

Πού είναι... ο ίπποπόταμος;

Η φωτογραφία της άγε λάδος αυτής όμοιάζει με μαγικήν εικόνα. Διότι αν προσέξετε εις την μεγάλην μαύρην κηλίδα, που υπάρχει φυσικώς επί του προσώπου της, θα ιδήτε ότι σχηματίζεται ένας μικρός ίπποπόταμος. Θα τον ιδήτε μάλιστα καλλίτερα, εάν σκεπάσετε το ρύγχος και τα κέρατα της άγελάδος με όλιγον χαρτί.

Λύσις της Μαγικής Εικόνας του 20ου φύλλου.

Τα ύποδήματα του μπαμπά σχηματίζονται: το μέν άνωθεν και όπισθεν της κεφαλής, το δε άλλο όπισθεν της κνήμης του μικρού μάγκα που τα έκρυψε.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ

Πρωί και βράδυ την αντικρύζω πρωί και βράδυ μου λέγει τα ίδια γλυκά λόγια...

Πίστις-Πατρίς

ΑΛΛΑΓΗ

Έξω βρέχει. Μία άπειρος μελαγχολία βασιλεύει παντού... Μία άπειρος μελαγχολία βασιλεύει παντού...

Η βροχή εκόπασε... τα ώραία χρώματα της Ισίδος επεφάνθησαν εις τον ουρανόν...

Μασκώτ

ΤΙΜ' ΑΡΕΣΕΙ

Μ' αρέσει ο ήλιος το πρωί Όταν γλυκά προβάλλη...

Μ' αρέσει όταν δόλοχρυσό Κυττάζω το φεγγάρι...

Μ' αρέσει στην ακρογιαλιά Ο φλοιδός των κυμάτων...

Μ' απ' όλα πιό καλλίτερα Κ' απ' όλα πιό πολύ...

Σηματοφόρος Έλλην

Η ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ Η ΚΑΡΔΙΑ

Ανθρώπος τις ειπε μίαν ημέραν εις τον υπηρέτην του...

σφάζε του και φέρε μου δ,τι καλλίτερον έχλεις...

Ο υπηρέτης εξετέλεσε την διαταγήν του κυρίου του και τῷ έφερε την καρδιαν και την γλώσσαν του ζῳου...

Ο υπηρέτης και την δευτέραν φοράν έφερε την καρδιαν και την γλώσσαν του θυμάτος...

Τί σημαίνει αυτό πάλιν; τον ήρώτησεν ο κύριός του...

Κύριε, άπεκρίθη ο υπηρέτης, δεν υπάρχει καλλίτερον της γλώσσης και της καρδιάς όταν εινε καλαι, και τίποτε άπεχθέστερον όταν εινε κακαί...

Γλυκεία Έλπίς

ΑΠΛΟΤΗΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΠΟΙΜΕΝΟΣ

Ημέραν τινά, φίλος του Φιλοποιμένος προσεκάλεσεν αυτόν εις γεῦμα. Ο Φιλοποιμην έδέχθη λίαν εύχαρίστως...

Ο σκίτων τά ξύλα άγνωστος, ήτο ο Φιλοποιμην!

Είμαι Ζακωνθία

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μικρός Τοτός έρωτῶ εις την έξοχην ένα χωρικόν...

- Πόσο χρονώ να εινε αυτή η αγελάδα; Είνε δύο χρονώ; Και από πού τό ξέρεις; Μ' αυτό φαίνεται από τά κέρατά της. Και ο Τοτός.

Α, ναί, πραγματικῶς έχει δύο κέρατα.

Εστὴν ἐπὶ τοῦ Γυμνασίου Ἰωαννίνων

- Πῶς εινε το μικρό σας; Λαμπρά; άρχισε μάλιστα και να γράφη. Να γράφη; από τώρα; Βέβαια! στα έπιπλα μ' ένα καρφί!

Εστὴν ἐπὶ τοῦ Ν. Γ. Σερμυθίων

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 121ος

ΠΡΟΣ ΣΥΝΔΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1910

1.—Εις τόν Διαγωνισμόν τούτον δικαιούται να λάβουν μέρος δωρεάν μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον διὰ τὸ 1910, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 10, —εἰς γραμματόσημον, — οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ ἢ συνδρομητρίαι.

2.—Ἐκαστὸς τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, πρῶτοντόπων, ἰδικῶν του, ἀδημοσιεύτων, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἴνε οὕτε ὀλιγώτεραι τῶν 10, οὕτε περισσώτεραι τῶν 15.

3.—Κάτωθεν τῆς ἐπισημασθεῖς Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἐξῆς «Διαθεβαίωσιν», καὶ νὰ υπογράψῃ αὐτὴν μετὰ τὸ ἀληθές του ὄνομα.

Ἐπι λόγῳ τιμῆς διαθεβαίω τὴν Διάπλασιν, ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνθέσασ ἄνευ μόνου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραφα ἀλλάξῃ ἐκ χειρογράφου ἢ ἐκ ἐντύπου, οὕτε ἤκουσα (ἐκτός τῶν Δημοδῶν καὶ Ἀρχαίων Αἰνιγμάτων), λεγομένην παρ' ἄλλου.

4.—Ὅταν ἡ Διάπλασις σχηματίζῃ βάσιμον ὀνόνοισιν ὅτι μίαν συλλογὴν, (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀποστολέας αὐτῆς βεβαιώσῃ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον), εἶνε ἀντίγραφον ξένης ἐργασίας ἀνεκδότου, εἴτε ὑπεξαίρεθις, εἴτε ἐκουσίως παραχωρηθείσης, δικαιούται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ, ἂν θέλῃ, νὰναφέρῃ εἰς τ' Ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5.—Ἐφ' ὅσον δὲ δημοσιεύονται—ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1910—αἱ ἐγκριθέντες Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ, δικαιούται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητὴς νὰ καταγγέλλῃ ὅσα ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχόν ἀνακαλύψῃ ὡς προερχομένας ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἴνε ὀρισμένη καὶ ἀποδεικνυμένη, νὰ σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὅποιον εἶχε δημοσιευθῆ ἡ καταγγελλομένη Ἀσκήσις. Αἱ καταγγελίαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδεικνυόμεναι ἀληθεῖς καὶ ἐγγράφουται εἰς ἐπὶ τούτω βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὄχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψεαι ἀκλοπιμαίαι Ἀσκήσεις ἐκαστῆς συλλογῆς, ἀλλὰ καὶ θαφαιρῆται ἴσος ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελλομένων.

6.—Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἴνε ὅσην τὸ δυνατόν πλήρη, καὶ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἐξ ἕκαστου εἶδους καὶ καθ' ἓν τὰ ξὺν δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν Διάπλασιν. Οὕτως ὁ διαγωνιζόμενος ἔχει μεγαλητέραν πιθανότητα ἐπιτυχίας παρὰ ἐάν ἤρκετο εἰς ὀλίγα μόνον εἶδη Ἀσκήσεων.

7.—Ἀσκήσεις, τῶν ὁποίων ἡ λύσις ἀποβαίνει ἀδύνατος ἢ πολὺ δύσκολος, μετὰ ἀρχαίας λέξεις καὶ σπάνια ὀνόματα, καὶ ὄρθαι ἂν εἴνε, θεωροῦνται ὡς λαθασμένα.

8.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ ἐκαστῆς Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τοῦ τετραδίου, πρέπει νὰ εἴνε γραμμένη ἡ λύσις τῆς Ἀσκήσεως ἄνευ λύσεων ἀποκλειόντων.

9.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λαγομύθου ἢ παραλείθου σκοπιμῶς νὰ σημειώσουσιν εἰς τὸ τετραδίον τὴν ἡλικίαν των, θὰ καταταγοῦσιν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, οἷαν ἴσῃται ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν.

10.—Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἴνε πολὺ καθαρογραμμένα καὶ εὐανάγνωστοι, εἰς μεγάλα τετραδία, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλώνεται τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου γραφῆς). Χειρογραφα ἀκατάστατα, μοντζουρωμένα, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εἰς τὸ κάλαθον.

11.—Αἱ συλλογαὶ ἐπιγραφόμεναι «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 121ον Διαγωνισμόν», εἴνε δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ἰουνίου ἐ. ἔ. (Ἐμπορεῖται νὰ τὰς στείλετε ὡς χειρόγραφα ὑπὸ ταινίαν ἐπὶ συστάσει, πληρώνοντες μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικὰ).

12.—Κατὰ τὸ δάστημα τῆς Β' Ἐξαμηνίας τοῦ 1910, θὰ δημοσιεύονται εἰς τὴν «Διάπλασιν» Ἀσκήσεις, κατ' ἐλευθεράν ἐκλογὴν, ἐκ τῶν ἐγκριθέντων τῶν παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους θὰ δημοσιευθοῦν τ' ἀποτελέσματα καὶ θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Α' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1911. Ἐν τῷ μεταξῷ, οὐδέτις θὰ δύναται νὰ στείλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἴνε οἱ αὐτοὶ μετὰ τοὺς ὅρους πάντων τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ «Ὀδηγοῦ περὶ Βραβείων» (φύλ. 1ον, σελ. 12).

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος 117ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθοῦν προσχῶς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἔχοντες ἤδη ἐτοιμοὺς Συλλογὰς νὰ τὰς στείλουν ἄμεσα, διὰ νὰ δημοσιεύσῃ ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ Ἰουνίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Ἐδριαιδῶν τὴν 26ην Ἀπριλίου 1910

ΛΟΙΠΟΝ, ὅσοι μου ἐπέστελλε Ἀσκήσεις καὶ σὰς ἔλεγα δὲν εἴνε καιρὸς, ὅσοι ἀνυπομονοῦσατε νὰ στείλετε καὶ μ' ἐρωτοῦσατε πότε, —ἰδοῦ, σήμερον προκηρύσσεται ὁ νέος 121ος Διαγωνισμὸς. Τώρα εἰμπορεῖτε.

Ἄλλὰ ἡ προκήρυξις μὰς ἔπιασε ὅλον σχεδὸν τὸν τόπον τῆς Ἀλληλογραφίας καὶ δι' αὐτὸν μὲν μεγάλην συντομίαν θ' ἀπαντήσω εἰς τὰ γράμματά σας, καὶ πολλὰ μάλιστα θὰ τὰ ναφέρω ἀπλῶς.

Ἐλάβα τὴν ώραίαν ἐπιστολὴν σου, Ζιζιὰ Χανοῦμ, καθὼς καὶ τὴν φωτογραφίαν σου, τὴν ὅποian πολὺ γρήγορα θὰ δημοσιεύσω.

Σ' εύχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰ ζεσταθῆματα Ροδοπαίᾳ Ἑλληνοπούλᾳ. Ἔννοια σου, καὶ θὰ μου ἐναγαγῆς, καὶ θὰ σοῦ ἐναπαύω, καὶ μετὰ τὸν κομήτην. Μὴ φοβῆσαι!

Ἡχὸ τῆς Καρδίας, μ' ἐνδιέφερον ἐδιέβασα τὰ μεταφραστικὰ σου βιβλία, ἀλλὰ τὴν κρίσιν μου θὰ τὴν ἰδῆς μόνον εἰς τ' Ἀπολέσματα. Τί νὰ σοῦ εἰπῶ ἀπὸ τώρα;

Δὲν ἔχει νὰ κἀν, φίλε μου Σ. Α. Παντερομυλῆ! ἔννοια σου καθένας ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ. Καὶ φυσικῶς, ὅσοι ζοῦν εἰς τὴν Πόλιν ἢ εἰς τὴν Αἴγυπτον, δὲν εἴνε δυνατόν νὰ ἐμπνευθοῦν εἰκόνας ἀπὸ τὰς Ἀθήνας! Γράφε μου.

Εἰς τὴν Παλιόροϊαν καὶ τὴν Νέαν Σελήνην, πῶ ἱδρῶσαν εἰς τὴν Χαλκίδα τὸν Σύλλογον «Νεολαία», εὐχομαι καλὴν πρόσδοον μετὰ πολλὰς ἐγγραφὰς.

Πραγματικῶς πολὺ περίεργα αὐτὰ πῶ μου γράφεις, Φίλεργος Ἠγεμόνης... Ὅσον διὰ τὴν Φασιανὴν τοῦ Σαντεκλέο τὸ ξέρω ὅτι εἴνε σπάνιον κορίτσι.

Ὅραϊας ἐπιστολάς μου ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Πολιάρχος Νέμος, Αἰὸς Χανοῦμ, Μελάχρα, Μυροβόλος Ἰεῖα, Ὁρχόλεων Ἀκίτα, Φασιανὴ τοῦ Σαντεκλέο, Μασκώτ, Εὐέλκι Μέλλον, Σκόρπειο Μενεξέδες.

Εὐχαριστῶ ἐπίσης ὅσους μου ἔστειλαν κάρτες — καὶ τί ώραίε! τί κομψές! — διὰ τὸ Πάσχα. Καὶ τοῦ χρόνου!

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

Μεγάλον ἐνθουσιασμόν ἐπροκάλεσεν ἡ εὐγενὴς πρότασις τοῦ Ἐργόνοῦ Ἀετοκατόρος, ἡ

δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ 21ον φυλλάδιον. Πρωτῆ-πρωτῆ μου ἔγραψεν ὅτι ἀποδέχεται τὴν πρότασιν ἡ Καρδία Ἑλληνίδος καὶ μου ἔστειλε 50 λεπτὰ μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι καθε μῆνα θὰ μου στέλλῃ ὅ,τι εἰμπορεῖ. — Κατόπιν μου ἔγραψαν καὶ μου ἔστειλαν: ἡ Ἡχὸ τῆς Καρδίας 25 λεπτὰ ὁ Μισομύτης 30 λεπτὰ ἡ Μικρὰ Βοσκοπούλα 10 λεπτὰ ἡ Μελάχρα 20 (ὡς πρῶτην δόσιν) ὁ Ἀθανάσιος Διάκος 10 (προστέλλων νὰ στέλλουν ὅλοι ἀπὸ 10 λεπτὰ μίαν φοράν τὸν μῆνα ἢ τοῦλάχιστον μίαν φοράν τὴν τριμηνίαν) ἡ Ἐξορίσιος Ἀνθίς 50. ἡ Ηοιμενικὴ Φλογέρα 50 (περιμένω καὶ τὴν εἰκόνα τῆς: νὰ ποῦ τὴν στείλῃ χωρὶς ἄλλο) ἡ Μασκώτ 30 ὁ Βασιλεὺς τῶν Ρόδων 10 ἡ Τατοῦ 25 καὶ ἡ Ἰδιότροπος Σαντοῦλα 1 δραχμὴν. Ὅστε εὐθὺς-εὐθὺς ἀμέσως ἐμαζεύθησαν δρα.4,40! Δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν, ὅτι ὅλοι θὰ μου στείλουν καὶ ἐντὸς ὀλίγου θάρχισον νὰ ἐγγράφω τοὺς συστημένους ἀπόρους, οἱ ὅποιοι μετὸ τὴν λαχτράν περιμένουν νὰ γίνουσι Συνδρομηταί.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγνοῦνται: «Ἀνοσιείτικη Νυχτιά» τῆς Ἐξορίσιος Ἀνθίδος.—Ἀνεκδοτὸν τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλλήνος.—«Ὁ Φάρος» τοῦ Ἀθανασίου Διάκου.—Τὸ «Κόλασμα» τοῦ Φαιροῦ Ἀδάμαντος.—Διάφορα τοῦ Μικρομύτη.—«Ἡ ὑπομονὴ» τοῦ Κορυθαίου Ἐκτορος.—«Ἐφευρεσίς» τῆς Παλαιούσης Ἑλλάδος.—«Μεγάλη Ἀπορία» τῆς Βασιλλέως τῶν Ζιζανίων.—«Τὰ παραλειπούμενα» τοῦ Ἑλλίδας Φιερουγιώματος.—Ἀνεμοστρόβιλος τῆς Νέας Σελήνης.—Ποίημα τῆς Μητρικῆς Στοιχῆς.—Διάφορα τῆς Παλιόροϊας.—Νὰ ἰδοῦμε ὅμως καὶ ποῖα θὰ κληρωθοῦν!

Ἀπορρίπτονται: «Ἀνεκδοτὸν τοῦ Ὀθωνος».—«Κλέπτεις συλλαβανόμενος».—«Ποντικογατομαχίαν».—Παίγνια.—«Τὸ γέλιο σου».—«Ἀπογοητεύσεις».—«Τὸ Πάσχα» (κατόπιν ἐορτῆς).—«Νύχτα».—«Τῆς Παναγίας τὸ δάκρυ» (στῆχος ἄτεχνος).—«Ὁ Κομῆτης» (πάλι);—«Ὁ μετανοήσας κλέπτης».—«Ματαιότης».—«Στὴ θάλασσα».—«Εὐκόλος Θεραπεία» καὶ πολλὰ ἄλλα ἀνεκδοτά.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ἐρημο Πουλι α (Π. Χ.) Νέδων α (Γ. Κ.) Φιλόμονος Ἀνθίς κ. (Κ.Σ.) Δημητρίος ὁ Πολιορκητῆς, α (Γ.Σ.) Δούλειον Ἡμερ α (?) Μικροῦλα Πατριὰ, κ. (Α.Μ.) Αἰσώπος, α. (Σ. Π.) Ἐθνομάγνυς, α.(Π.Σ.) Καλλιφύλλον Ρόδον, α.(Π.Α.) Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων. Βασιλίσσα τῶν Ζιζανίων, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλάξουν: ἡ Μασκώτ (0) μετὰ Αἰγυπτίαν Βασιλοπούλα, Ἰδανικότητα, 25 Μαρτίου, Ἀτλαντικόν.—ἡ Καρδία Ἑλληνίδος (0) μετὰ Ἡχὸ τῆς Καρδίας, Θεανοῦσιαν Καρδίαν, Χιῶτικο Ἀγροῦνι.—ἡ Πατριὴ Ναυτοπούλα (0) μετὰ Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον, Ἐαρινὴν Ἀἴσαν, Ἀγιον Κῆτον, Ἀπομονωμένον, Μικρὰν Βοσκοπούλαν, Ὑπερφάνο Ἑλληροπούλο.—τὸ Καλλιφύλλον Ρόδον (0) μετὰ Ἀλήθειαν, Χαριτόβρονον Ἀέσον, Κόκκινον Δύβολον, Τοκαλιτὴ Μεγμέτ.—ἡ Τατοῦ (0) μετὰ Δούμισσαν τῶν Σαλόνων, Γινὸν τῶ Ἰσκιον, Ἑλληνικὴν Θεότητα, Τατοῦ, Γλυκοχάραμα, Ἀφροκόρονο.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Παλιόροϊαν (αὐτὰ μόνον εἰς τὰς Μικρὰς Ἀγγελίας δημοσιεύονται) Ἑλληνικὸν Ἐίφος (δὲν θάρχησῃ, ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν) Ἄετονα τῆς Ἐρημοῦ (χάρω πῶ ἔγινεσ κατὰ καὶ πε-

